

LA MERA VERITAT QUE

La mera veritat que se'ns expressa
que és tan forta i tan clara que és silenci
és l'eriçada pell i l'ull que es bada,
la pupil·la eixamplada, enlluernada,
i les dues esquenes a vint metres
deixant que es comuniquin els clatells.

La pura veritat que se'ns presenta
només la vols nocturna, amagada;
i si puny per amor, si puny salvatge
i s'esquerda la nit i entra i passa
i s'instal·la, vermell fanal, a dintre
el vermell més vermell teu, llavors què?

La veritat més pura no n'és cap.
La veritat més pura no existeix.
La veritat més pura és la nit,
partida nit, llimant les cantonades.
L'amor teu té gust de negre, roca,
no es nega i ni la nit mala no el mata.

RASTRE

Vas deixar fada fins l'ombra,
de jeure a pler, adormint-se't
pel cos les hores en calma.
Jo que a contracor retiro
el grell, la memòria ardent
rebregada entre els llençols,
taca volguda, vermell fèrtil.
Vinclats, reverencials,
penetren els elements,
gelosia natural
que s'endú el teu record.
Tan sols queda, fals, el blanc
trespol dels teus prodigis
quietament sinuosos.

I el testimoni d'escàndol
carmesí, rupestre unglada
llavors que la llengua...

—Tinc un mal, un mal molt fondo
que no pots ni vols comprendre.
—Tinc un mal, un mal molt fondo
i no ho vols no el vols admetre.
—Tinc una flor que m'esclata
dins la gola, que m'ofega.
—És un nus que ens ha florit,
estranyesa mal regada.
—No estranyesa, que és entranya
la malesa, la mala herba
que m'ofega que és tot meu.
—És entranya i estimada,
i la malesa no és malura
si et fa tal, tot i el mal.
—Tinc un mal, un mal molt fondo
que no pots ni vols comprendre.
—Tens un mal i tinc un nus
que s'ha fet flor que m'ha ofegat
que jo soc mort de mi mateix.
Tinc un mal que te'l comprenc.
—Tinc un nus soc tota nus
un mal garbuix que no pots
fet de pors i mals amors.
—Mals amors no són amors
tens un nus que és una flor
que t'arrenco cada pètal
me l'empasso i nua tu
que el meu mal vol una flor.
—És metzina aquesta flor
si l'empasses moriràs
mal amor que t'hauré dat.

—Do'm el mal te'n faré do.

MATÍ A PLAÇA

Panxa inflada, cafè, un fum i avall
la plaça es lleva les lleganyes d'anit.
Innocent perbocada com grafit
poc rebel, les ruïnes de cap ball,

el terra gris de cendra jove, cremat
d'alcohol i de crits. Els nous cambrers
servint cafès als vells, als punts ombrers.
Són com sants innocents, mai cap pecat

no confessat a l'hora bona, en punt.
A cada casa un ronc i flegma, sents?
I en alguna finestra, Rec amunt,

un sol cos de dos caps fent-se presents
vellutats, cecs encara, però junts
sota un sol esqueixat que es vol present.

NOCTURN (AMB URINARI I COP DE PUNY)

La pell que brilla. No suor, ni sol,
ni l'aigua remota de la condensació
de la copa enèsima.

Brilla sol, el nus, polit per la paret
rònega com rònega l'escena
solitària del puny i l'ànim
partits contra l'urinari.

Brilla el nus que no saps desfer,
que som d'aquella mena,
espècie sense remei ni rumb.
La gelosia de voler poder ser.